

Nakana časoslova: Za jedinstvo kršćana i mir u svijetu.

KALENDAR DOGAĐANJA

6. siječnja – BOGOJAVLJENJE – SVETA TRI KRALJA

9. siječnja - Odvajanje Međimurja od Mađarske

12. siječnja – Krštenje Isusovo – završetak božićnog vremena

15. siječnja - Dan međunarodnog priznanja Republike Hrvatske

16. siječnja – klanjanje pred Presvetim – priprema naše bratstvo

22. siječnja – početak Velike devetnice **svetom Josipu**

2. veljače – **PRIKAZANJE GOSPODINOVO – SVIJEĆNICA**

- prva nedjelja u mjesecu – molitva za duhovna zvanja i za nove članove OFS-a i FRAME

2. – 11. veljače – **devetnica Gospi Lurdskoj**

Skupština našeg bratstva OFS-a je u NEDJELJU, 2. veljače u 17 sati. Vijeće OFS-a će se sastati 27. siječnja poslije večernje svete mise.

Svakog ponedjeljka, tijekom večernje svete mise, braća i sestre našeg bratstva, predmole Časoslov.

Izdaje: OFS MB Župe sv. Nikole biskupa Čakovec.

Uredili: p. Anđelko Rakhel, s. Marija Marcioš, s. Ljubica Herman i s. Jasmina Tratnjak.

OFS Cvjetić

Čakovec, god. XXI., broj 1 (195), siječanj 2020.

Topli dom

Topli dom? Što je to? Zar je to samo prostor našeg stana ili nam je Svevišnji dao u srca još više topline? Čitajući Bibliju nalazimo mnogo odgovora na ta pitanja. Govori nam to i Duh Sveti od iskona. Bog je za nas stvorio najljepši dom, majku Zemlju.

Dao nam je i zakone po kojima se trebamo odnositi prema svemu stvorenome. Sve što je stvorio Njegovo je i to trebamo čuvati i paziti s ljubavlju prema Bogu, prema svakom čovjeku i prema svim stvorovima. Bog ima u nas povjerenje i zato nam je sva blaga ovog svijeta dao na brigu. Divotama koje je stvorio moramo slaviti Stvoritelja **ekološkom duhovnošću** jer bez duhovnosti nema prave ni potpune ekologije.

Na Regionalnom susretu OFS-a osjetili smo svu ljubav i zahvalnost Svevišnjega uz predavanje fra Ivana Crnkovića. Tema predavanja bila je: „Briga za zajednički dom“. U radu u grupama razmatrali smo temu zajedno s našim Framošima. Svaka je od triju grupa razmišljala o tome kako živimo i djelujemo ekološki. Zajednički je zaključak bio kako trebamo odbaciti konzumerizam koji je postao veliko zlo u odnosu prema Bogu, prema čovjeku i svemu stvorenom.

Naš otac sv. Franjo nam je najveći uzor u djelovanju i slavljenju Gospodina. Njegova Pjesma stvorova neka nam bude vodilja u življenju najveće Božje zapovijedi, zapovijedi ljubavi i zahvalnosti prema Bogu i čovjeku.

Na tom susretu ta se ljubav zaista i osjetila. Svima koji nisu mogli prisustvovati ovom druženju želim da sva braća i sestre osjete barem malo tog zajedništva da radost i mir zavladaju ovim svijetom željno iščekujući blagdan Božića, rođendan Gospodina našega Isusa Krista.

Hvaljen i slavljen budi, Gospodine moj....!

s. Ljubica Herman

Sakrament pokore

Sakrament pokore jedan je od sedam svetih sakramenata. U katoličkoj i pravoslavnoj teologiji, uz bolesničko pomazanje, pripada sakramentima ozdravljenja. Sakramentu pokore prethodi iskustvo grijeha. Gdje ne postoji iskustvo grijeha, spoznaja vlastite zahvaćenosti grijehom, spoznaja vlastite grješnosti i ranjenosti, nije moguće govoriti o sakramentu. Pokora je ozdraviteljski sakrament. Ona ozdravlja ranjene i narušene odnose, vraća ono što je izgubljeno, djeluje u snazi sakramenta i daruje ono što je povjereno Crkvi kroz sakramentalno djelovanje, a to je dar spasenja. Kroz sakrament pokore ozdravlja ono što je grijehom ranjeno. To su ponajprije čovjekovi odnosi: prema Bogu, prema sebi, drugima i svemu ostalome što je ranjeno grijehom.

Potrebno je razumijevati pokoru unutar sakramentalnog zajedništva. Tamo gdje je prisutna iskrivljena svijest o sakramentu pokore (ispovijed iz površne brige za higijenom duše, iz površne odgovornosti prema poštivanju određenih normi, ispovijed iz običaja ili godišnje navike) možemo govoriti o nedostatku svijesti o grijehu, a samim time i o pogrješnom razumijevanju samoga sakramenta. Budući da grijeh zahvaća čitavu čovjekovu egzistenciju, guši milosni život, otupljuje osjećaj za Boga, potrebno je razvijati svijest kako samo u sakramentu možemo razumjeti ozdravljenje odnosa i oslobođenje od zarobljenosti grijehom. Sakrament se može doživjeti samo u Crkvi, u osjećaju pripadnosti Crkvi.

Poteškoća s kojom se danas susrećemo je manjak osjetljivosti za grijeh. Grijeh se potiskuje, prešućuje, zanemaruje, preimenuje, zamjenjuje nekim drugim nazivima te time slabi osjetljivost za njega. Grijeh može postojati samo pred Bogom. Grijeh nestaje iz svijesti ako svijest ne stoji pred Bogom. Tamo gdje postoji grijeh, može doći do oprostjenja. Govoriti o grijehu znači priznati i ispovjediti svoju stvorenost i otkupljenost u Bogu te životnu i sakramentalnu upućenost na nerazdruživost života s njim. Vjerničko gledanje na grijeh nije prije svega promatranje narušenoga moralnog reda. Ono ide dalje od toga. Grijeh se tiče samoga života, samoga *biti u Bogu*. Gdje se sam život ne promatra kao bivanje od Boga i u Bogu, izostaje mogućnost spoznaje grijeha i grješnosti. Stoga nas oprostjenje i pomirenje vraćaju u okrilje Božjega očinskoga zagrljaja, u istinsko *biti u Bogu*.

Gospodin Isus nas poziva na obraćenje: Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje. Obratite se i vjerujete evanđelju! (Mk 1, 15) U propovijedanju Crkve taj je poziv upućen najprije onima koji ne poznaju Krista te nisu čuli za riječi njegovoga evanđelja. Ali Kristov poziv na obraćenje odzvanja i u našem životu. Katekizam ga naziva drugo obraćenje. Istaknuto je kao zadatak

cijele Crkve, koje je istovremeno i sveta i grješna, potrebna čišćenja, vršenja pokore i truda oko obnove.

Katekizam osim osobne dimenzije obraćenja navodi i zajedničarsku. Naime, svako osobno obraćenje duboko dotiče naš život, ali i živote ljudi koje svakodnevno susrećemo. Naša promjena može i njih zahvatiti. Nerijetko je potrebno vrijeme kako bismo sredili svoj život. Tu činjenicu možemo vidjeti na primjerima brojnih svetaca. Sjetimo se samo svetih Petra i Pavla, svetog Augustina svetog Franje itd. Upravo kroz njih nas Crkva uči kako kad se netko susretne s Bogom još uvijek nije zreo za svjedočenje, za ozbiljan rad i navještaj drugima jer on još ne zna što mu se dogodilo i nije u stanju vidjeti do koje mjere to ide. Treba mu vremena i trebaju mu drugi ljudi, obični ljudi, brat, prijatelj, slučajni prolaznik da mu otvori oči, kako bi mu potvrdio da je to uistinu bio Gospodin. Potreban je trud i napor, molitva i odricanje, nastojanje kako bi s vremenom osobno obraćenje bilo poticajno i plodno ne samo našim suvremenicima nego i onima koji dolaze nakon nas. Možda je to zadaća i za nas: pustiti da nas zahvati snaga Njegove riječi da je donesemo do drugih, da pustimo da zajedništvo dobrote raste kroz naše odnose.

Sakramenti tvore organizam u kojemu svaki od njih ima svoje životno mjesto. Sakrament kao čin uvijek preispituje, obnavlja, ozdravlja i rasvjetljuje odnose. Iz iskustva znamo kako smo nerijetko ranjeni narušenim i nezdravim međuljudskim odnosima. Znamo kako nas mnogo toga rani i kako je potrebno vrijeme kako bismo ozdravili. Ono što je nekoć Krist Gospodin činio u dodiru s ljudima, danas nastavlja činiti preko svećenika u sakramentalnom slavlju. Naša ljudska slabost i sklonost na grijeh prizivaju Božje milosrđe i oprostjenje, prizivaju i naše osobno obraćenje i put oslobođenja od zarobljenosti grijehom. Pred Gospodina možemo doći takvi kakvi jesmo jer nas on susreće baš takve i baš tamo gdje jesmo.

Pitanja za razmišljanje:

1. Kako razumijem sakrament pokore? Imam li možda iskrivljenu svijest o ovome sakramentu? Zašto mi uopće služi ovaj sakrament?
2. Kako razumijevam obraćenje? Želim li se uopće obraćati? Što me prijeći u obraćenju (strah, obziri, glasine, lijenost, mlakost, dosada, ...)? Mislim li da moja vjera nije potrebna obraćenja? Ili možda govorim da je potrebna, ali zapravo tako ne mislim?

Pripremila: s. Jasmina Tratnjak, doministra bratstva